

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 209/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ľudovítom Štanglovičom, Jarmočná 2264/3, Šaľa, proti rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 29T/93/2014 zo 14. mája 2019, rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To/95/2019 z 23. marca 2023 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/76/2023 zo 4. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 11. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 29T/93/2014 zo 14. mája 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6To/95/2019 z 23. marca 2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4Tdo/76/2023 zo 4. apríla 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný v skutku v bode 1 za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 4 Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona a v skutku v bode 2 z prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania

s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu okresný súd uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov.

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a o spôsobe jeho výkonu a sťažovateľovi podľa § 149 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), § 38 ods. 4, § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 39 ods. 1 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov a 6 mesiacov.

4. Napadnutým uznesením najvyšší súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že v jeho trestnej veci boli zo strany konajúcich súdov spôsobené zbytočné prietahy a že za tieto zbytočné prietahy mal byť primeraným spôsobom kompenzovaný. Zdôrazňuje, že bol viac ako 10 rokov vystavený psychickému tlaku a neistote, čo sa týka jeho budúcnosti. Pred všeobecnými súdmi navrhoval kompenzovať vzniknuté prietahy v trestnom konaní zastavením trestného stíhania alebo uložením podmieneného trestu odňatia slobody, avšak neúspešne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

9. Ústavný súd stabilne judikuje, že ochrana základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo (I. ÚS 161/02, II. ÚS 55/02).

10. Základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru pokrýva v zásade postup súdu v príslušnom konaní, nie jeho samotné meritórne rozhodnutie. V okolnostiach tejto veci to znamená, že označené práva sťažovateľa by mohli byť porušené postupom všeobecných súdov v ich príslušných konaniach, nie však ich samotnými rozhodnutiami. Sťažovateľ sa v podstate domáha vyslovenia porušenia svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy z dôvodu, že všeobecné súdy nedostatočným spôsobom reagovali na jeho námietku potreby kompenzácie tvrdenej neprimeranej dĺžky trestného konania.

11. Ústavný súd ďalej s ohľadom na okolnosti tejto veci konštatuje, že mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 Trestného zákona nepredstavuje tzv. nárokovateľné právo obžalovaného či odsúdeného, ktorého by bolo pri splnení podmienok možné domáhať sa pred všeobecným súdom a ktorému by z uvedeného dôvodu bola poskytnutá ochrana prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy.

12. V okolnostiach danej veci je taktiež vhodné doplniť, že možnosťou použitia § 39 Trestného zákona sa zaoberal už okresný súd, ktorý dospel k záveru (s. 10 jeho napadnutého rozsudku), že vzhľadom na konanie sťažovateľa a okolnosti spáchania činu (vplyv dvoch návykových látok a prekročenie rýchlostí) a následok (smrť človeka a ťažká ujma na zdraví) nebolo v žiadnom prípade možné uvažovať o použití ustanovení o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 Trestného zákona. Navyše, zo súdneho spisu okresný súd považoval za preukázané, že podstatná časť odročenia nariadených hlavných pojednávaní bola odročená z dôvodov na strane obhajcu, ktorého prítomnosť na pojednávaní bola však nevyhnutná. Krajský súd vo svojom napadnutom rozsudku, ktorým zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, poukázal na skutočnosť, že prípadné zbytočné prieťahy v postupe konajúceho súdu nie sú samy osebe dôvodom na zastavenie trestného stíhania, avšak môžu byť dôvodom na mimoriadne zníženie trestu (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Tdo/41/2020 z 25. augusta 2020). Vychádzajúc z uvedeného, uložil sťažovateľovi nižší trest vo výmere 4 rokov a 6 mesiacov, pričom zvýšená dolná hranica trestnej sadzby predstavovala 6 rokov (pozri bod 3 tohto uznesenia).

13. Z už uvedeného teda podľa názoru ústavného súdu jednoznačne vyplýva, že všeobecné súdy sa možnosťou aplikácie § 39 Trestného zákona v prípade sťažovateľa náležitým spôsobom zaoberali a že v skutočnosti bol sťažovateľovi vo výsledku uložený trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

14. Vzhľadom na uvedené, teda absenciu príčinnej súvislosti medzi označenými právami a napadnutými rozhodnutiami (bod 10 tohto uznesenia), ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je ako celok potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

15. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu